

C31 – FIN3

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2007-2008

18 oktober 2007

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR ALGEMEEN BELEID, FINANCIËN EN BEGROTING

INHOUD

Vraag om uitleg van de heer Felix Strackx tot de heer Dirk Van Mechelen, viceminister-president van de Vlaamse Regering en Vlaams minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening, over de lange wachttijd bij de terugbetaling van registratierechten

Vraag om uitleg van de heer Eric Van Rompuy tot de heer Dirk Van Mechelen, viceminister-president van de Vlaamse Regering en Vlaams minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening, over de achterstand bij de terugbetaling van registratierechten

Vraag om uitleg van de heer Jan Peumans tot de heer Dirk Van Mechelen, viceminister-president van de Vlaamse Regering en Vlaams minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening, over de problemen bij de terugbetaling van de registratierechten

1

Vraag om uitleg van de heer Eric Van Rompuy tot de heer Dirk Van Mechelen, viceminister-president van de Vlaamse Regering en Vlaams minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening, over de uitbreiding van de marges inzake fiscale autonomie

6

Waarnemend voorzitter: de heer Erik Matthijs

Vraag om uitleg van de heer Felix Strackx tot de heer Dirk Van Mechelen, viceminister-president van de Vlaamse Regering en Vlaams minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening, over de lange wachttijd bij de terugbetaling van registratierechten

Vraag om uitleg van de heer Eric Van Rompuy tot de heer Dirk Van Mechelen, viceminister-president van de Vlaamse Regering en Vlaams minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening, over de achterstand bij de terugbetaling van registratierechten

Vraag om uitleg van de heer Jan Peumans tot de heer Dirk Van Mechelen, viceminister-president van de Vlaamse Regering en Vlaams minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening, over de problemen bij de terugbetaling van de registratierechten

De voorzitter: De heer Strackx heeft het woord.

De heer Felix Strackx: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, wie na de aankoop of verkoop van een woning registratierechten moet terugkrijgen, kijkt tegen wachttijden tot twee jaar aan. Dat schept voor veel mensen financiële problemen. Het gaat in vele gevallen immers over veel geld en heel wat bouwers of verbouwers hebben de terugbetaling van de registratierechten ingecalculeerd in hun budget. Wanneer ze daar twee jaar moeten op wachten, krijgen ze het financieel soms moeilijk. Steeds meer mensen zien zich genoodzaakt om een gerechtsdeurwaarder in te schakelen, om zo te proberen de registratierechten alsnog te innen.

De woordvoester van de federale minister van Financiën raadt de mensen zelfs aan om na zes maanden een aangetekende brief te sturen, omdat men vanaf dat moment verwijlinteressen kan vragen op de terug te betalen registratierechten. Een bijkomend gevolg daarvan is dat wie dat niet doet, de kans loopt om nog langer te moeten wachten, door de administratieve rompslomp die met die aangetekende brieven gepaard gaat.

De oorzaken van de lange wachttijd zijn personeelstekort, een groot personeelsverloop, onaangepaste computerprogramma's en dergelijke meer. Niets nieuws onder de zon dus bij de Federale Overheidsdienst (FOD) Financiën. Het probleem is echter dat die hele kwestie afstraalt op het imago van Vlaanderen en de Vlaamse overheid. Veel mensen weten immers dat registratierechten een Vlaamse bevoegdheid zijn, en ze begrijpen niet dat de federale

overheid de registratierechten int en terugbetaalt. De dienst Registratie van de federale administratie doet daar nog een schepje bovenop door de zwartepiet door te schuiven naar Vlaanderen. Men zegt daar dat sinds de invoering van het principe van de meeneembaarheid van de registratierechten het aantal mensen dat om een terugbetaling vraagt, enorm is toegenomen. Er is sprake van een verviervoudiging van de dossiers op tien jaar tijd. Daar zijn echter nooit extra personeel en aangepaste computersystemen tegenover gezet, waardoor de achterstand alleen maar groter is geworden.

Dergelijke feiten getuigen allesbehalve van goed bestuur en stralen in negatieve zin af op de Vlaamse overheid, die nochtans graag uitpakt met het succes van de meeneembaarheid van de registratierechten, zeker bij de begrotingsbesprekingen.

Mijnheer de minister, welke stappen hebt u al ondernomen om de lange wachttijd bij de terugbetaling van registratierechten te verminderen? Vallen de verwijlinteressen ten laste van Vlaanderen, ook wanneer het de federale administratie is die in gebreke blijft? Welke mogelijkheden ziet u om in de toekomst een vlottere afhandeling en terugbetaling mogelijk te maken? Ik refereer daarbij aan uw plannen om een aantal belastingen zelf te innen, zoals de verkeersbelasting, de registratierechten, de successierechten en zo meer. Hoever staat het met de eigen inning van die belastingen?

De voorzitter: De heer Van Rompuy heeft het woord.

De heer Eric Van Rompuy: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, uit de cijfers van de FOD Financiën blijkt dat er een forse vertraging is bij de terugbetaling van registratierechten. De meeneembaarheid van de registratierechten is een succes geworden. Tussen 2002 en mei 2004 hebben bijna 18.000 burgers van die meeneembaarheid genoten: 11.000 genoten van de meeneembaarheid door verrekening, 6.000 van een teruggave. Het is een succes, maar dat moet dan ook uitgevoerd kunnen worden. De wachttijden zijn nu opgelopen tot 2 jaar, door – zo wordt gezegd – personeelstekort bij de FOD Financiën.

Voor de mensen is het niet duidelijk hoe het precies in elkaar zit en dat heeft te maken met bevoegdheidsproblemen. De opbrengst en de tariefbepaling zijn gewestelijke bevoegdheid maar de inning van registratierechten is federaal. Die problemen kunnen opgelost worden door de overheveling van de inning van de registratierechten naar Vlaanderen. Dat zou in het federale formatieberaad kunnen ingebracht worden, waar men de lat hoger zou kunnen leggen. Maar voorlopig zit dat er niet in.

Heeft de minister dit dossier al aanhangig gemaakt bij het Overlegcomité met de federale regering? Het probleem is in de krant uitgelekt, maar eigenlijk had het al veel vroeger moeten gedetecteerd zijn door de Vlaamse Regering want het is natuurlijk gemakkelijk om de schuld bij de federale regering te leggen. Bestaat er een follow-up van hoe dit probleem in andere belastingdiensten wordt aangepakt? Daar zijn soms ook vertragingen in doorstorting, bijvoorbeeld bij de gemeenten. Die zeggen dan soms ook dat het komt door de slechte werking van de FOD Financiën.

Uiteindelijk zijn we verantwoordelijk voor een aantal dingen. De bevolking percipieert dat anders. Ik vind dus dat er een meer actieve rol moet weggelegd zijn voor de Vlaamse Regering en de Vlaamse administratie, die vaak te passief ondergaat. Ik heb in *La Libre Belgique* gelezen dat we de volgende vier jaar dezelfde minister van Financiën zullen hebben. Er zal dus niet veel veranderen.

Minister Dirk Van Mechelen: Het is dus een nieuwe, krachtige meerderheid.

De heer Eric Van Rompuy: We gaan niet aan nationale politiek doen maar we zullen concreet bij de werking in Vlaanderen blijven en goed en krachtig besturen.

De voorzitter: De heer Peumans heeft het woord.

De heer Jan Peumans: Mijnheer de minister, geachte collega's, ik ben de derde in de rij die over dit probleem een vraag stelt. Dat betekent dus dat er iets aan de hand is.

Ik werp geen enkele steen naar u, mijnheer de minister, maar ik denk dat er bij de FOD Financiën structureel iets fout zit. Ik denk bijvoorbeeld aan mijn ervaringen op lokaal vlak met onteigeningen voor de aanleg van fietspaden. Hetzelfde geldt voor de aanvullende personenbelasting. Het ene jaar krijgt men teruggestort, dan moet men weer bijbetalen: het gaat als een jojo op en neer.

Voor deze vraag heb ik me gebaseerd op uw beleidsnota. Na drie jaar wordt die nog eens gelezen. U zegt dat de invordering van registratie- en successierechten gebeurt door de Administratie van het Kadaster, de Registratie en de Domeinen. In uw beleidsnota bent u lovend en duidelijk over deze federale belastingdienst. U zegt: "Een overname van de invordering van registratie- en successierechten is, gelet op de complexe technische en juridische problemen alvast op korte termijn niet haalbaar. Vooral de belastingplichtige zou hiervan het slachtoffer kunnen worden door de creatie van meerdere 'loketten'. Naar een verder toekomstperspectief moeten evenwel de elementen en argumenten worden geboden om een onderbouwde beslissing te kunnen nemen inzake een autonome inning door het Vlaamse Gewest."

In uw beleidsnota gaf u ook enkele interessante cijfers. Tussen de periode januari 2002 en mei 2004 genoten al

17.458 burgers van de meeneembaarheid van de registratierechten. 11.600 van hen genoten van de meeneembaarheid door verrekening, 5.858 zelfs van een teruggave. Maar, stelde u: "Dit zijn uiteraard zeer onvolledige cijfers, omdat het afhandelen van de aanvragen om teruggaven steeds een zekere tijd in beslag neemt."

De relatief nieuwe maatregelen missen dus hun effect allerminst. We moeten ons daarvoor baseren op een aantal krantenartikels, wat we eigenlijk niet graag doen. Vandaag lezen we dat er veel vertraging zit op die terugbetaling. Het aantal dossiers is verviervoudigd. Dat wijst erop dat het een maatregel is die door de bevolking gewaardeerd wordt. Een anonieme federale ambtenaar doet zijn beklag over het nijpend personeelstekort, over computersystemen die opgedrongen zijn maar eigenlijk niet voldoen, over het groot personeelsverloop, over de energie die moet gaan naar opleiding van nieuw personeel.

Een werkgroep die zich over deze problemen moest buigen, is blijkbaar nog niet eens samengekomen. Dit alles leidt ertoe dat sommige dossiers tot 2 jaar kunnen aanslepen en dat er zelfs gerechtsdeurwaarders worden ingeschakeld. In een reactie laat de verantwoordelijke federale belastingdienst, volgens een Belgabericht, weten dat ze instructies gaan geven aan de registratiekantoren dat de redelijke behandelingstermijn wordt vastgesteld op 6 maanden. Dat soort instructies kennen we ook van de aankoopcomités. Er wordt dan aangedrongen dat er sneller moet worden gehandeld. Maar ik blijf erbij dat er structureel iets fout zit bij dat departement, maar nogmaals, dat is niet uw verantwoordelijkheid.

Zijn er afspraken tussen de Vlaamse Regering en de federale belastingdienst met betrekking tot de teruggave van de registratierechten? Natuurlijk zijn die er. Het zou nogal stom zijn als die er niet zouden zijn. Maar de vraag is of er ook kwaliteitsvereisten ingeschreven zijn, bijvoorbeeld over de termijn van terugbetaling.

Hebt u er zicht op hoeveel dossiers er tot op heden zijn afgerond? We halen de cijfers uit uw beleidsnota, maar er zijn ongetwijfeld recentere cijfers. Wat was de gemiddelde wachttijd bij de teruggave in het kader van de meeneembaarheid van registratierechten? Hoeveel dossiers zijn er hangende bij de betrokken belastingdienst?

Is de minister op de hoogte van de problemen bij de bevoegde administratie van de FOD Financiën? Ik denk dat het antwoord wel ja zal zijn. Maar wat levert de analyse op en hoe kan men vanuit Vlaanderen daarop inspelen?

Is de Vlaamse Regering betrokken bij de werkzaamheden van de bevoegde werkgroep die oplossingen moet formuleren voor de aangekaarte problemen? Zo ja, graag meer uitleg. Zo nee, is het niet wenselijk dat de Vlaam-

se overheid daarbij betrokken is? Acht u het voldoende dat de federale belastingdienst instructies geeft om de behandelingstermijn in te korten om de problemen van de baan te krijgen, of zijn er structurele maatregelen nodig, zodat het succes van deze Vlaamse maatregelen geen schade ondervindt? Beschikt u met al het voorgaande nu over voldoende elementen om een open oordeel te kunnen vellen over de volgende zin uit uw eigen beleidsnota? Ik citeer: "Naar een verder toekomstperspectief moeten evenwel de elementen en argumenten worden geboden om een onderbouwde beslissing te kunnen nemen inzake een autonome inning door het Vlaamse Gewest." We zijn benieuwd naar uw antwoord ter zake.

De voorzitter: De heer Van den Heuvel heeft het woord.

De heer Koen Van den Heuvel: Mijnheer de voorzitter, ik sluit me natuurlijk graag aan bij alle door de overige leden geuite opmerkingen. Ik heb nog twee bijkomende vragen. Heeft die vertraging budgettaire gevolgen? Is daar al rekening mee gehouden? Hoe moet ik dat interpreteren als het gaat over de ontvangsten van de voorbije jaren? Heeft dat daar een invloed op?

Vorig jaar rond deze tijd hebben we vragen gesteld over de meeneembaarheid van de registratierechten, meer bepaald over de houding van Europa ten opzichte daarvan. Begin dit jaar hebben we het nieuws gekregen dat de Europese Commissie daar vragen bij blijft hebben, en dat dit is doorverwezen naar het Europees Hof van Justitie in Luxemburg. Wat is de stand van zaken? Ligt dat nog steeds bij die instantie? Toen werd gezegd dat dit een klein jaar ging duren. Het is nu bijna zover.

De heer Erik Matthijs: Mijnheer de minister, ik wil me eveneens aansluiten bij die vragen. Mijn vraag is veeleer technisch. Is het niet mogelijk dat er bij de aankoop van de tweede of derde woning meteen een soort verrekening zou gebeuren met de reeds bestaande registratierechten? Ik weet niet of dat technisch mogelijk is.

De voorzitter: Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen: Mijnheer de voorzitter, geachte leden, het spreekt voor zich dat de media-aandacht voor dit probleem de aanleiding is voor deze vragen. Met betrekking tot onze eigen gewestbelasting streven we inderdaad maximaal naar klantvriendelijkheid. We proberen daar niet alleen over te praten en te toeteren, we trachten het ook in de praktijk om te zetten. Bij de belasting die we zelf innen, de onroerende voorheffing, verlopen de zaken vandaag correct en snel, en met automatische vrijstellingen. We stellen een grote mate van tevredenheid vast.

De vraag rijst waar het probleem zit bij de terugbetaling van die registratierechten. Hebben we dat inderdaad

onderkend, zoals de heer Van Rompuy vroeg, of zitten we daarnaar te kijken als konijnen naar een lichtbak? Of treedt de Vlaamse Regering iets alerter op en wordt dit nauwgezet gevolgd? U weet dat mevrouw Dua hierover vorig jaar een schriftelijke vraag heeft gesteld. Het spreekt echter vanzelf dat, wanneer er iets mis begint te lopen met belastingen, ik word bestookt met mails en brieven met vragen, opmerkingen en commentaren.

In het begin van 2006 zijn we op de hoogte geraakt van dit probleem. Mijn kabinet en administratie hebben rechtstreeks contact opgenomen met de Administratie van het Kadaster, de Registratie en de Domeinen, afgekort AKRED. Op 12 mei 2006 heb ik hierover ook een formele brief gestuurd naar federaal minister Reynders, om hem om uitleg te vragen. Voor alle duidelijkheid wil ik stellen dat het Vlaamse Gewest bevoegd is om de tarieven, de heffingsgrondslag en de vrijstelling van het registratierecht op de verkoop van onroerende goederen te wijzigen, maar dat zowel de inning als de inningsprocedure behoort tot de exclusieve verantwoordelijkheid van de FOD Financiën, meer bepaald de AKRED. Deze belastingdienst houdt zich bezig met zowel de invordering als de toepassing van de regelgeving, en dus ook vanzelfsprekend met de afhandeling van de teruggave.

Ik heb moeten vaststellen dat niet alleen de teruggavedossiers laattijdig worden afgehandeld bij Financiën: ook het antwoord op een uitdrukkelijke vraag van een gewestelijke collega kwam laattijdig. Ik heb een antwoord mogen ontvangen op 6 november 2006, dus bijna 6 maanden later. Ik citeer uit dat antwoord van minister Reynders: "Bij elke aanvraag tot teruggave is het steeds de betrachting van de administratie de dienstverlening aan het publiek zo goed mogelijk in overeenstemming te brengen met de belangen van de schatkist. Navraag bij de bevoegde dienst leert dat men normaal moet rekenen op een termijn van drie tot zes maanden tussen de datum van de correct gemotiveerde aanvraag en de effectieve terugbetaling. Een langere termijn is veeleer de uitzondering dan de regel. Het valt niet uit te sluiten dat in een beperkt aantal gevallen een langere terugbetalingstermijn voorkomt."

Minister Reynders gaat er dus van uit dat er duidelijk minder aanleiding is om gealarmeerd te zijn en dat het allemaal niet zo'n vaart zal lopen. Toch erkent hij dat laattijdigheid uitzonderlijk al eens kan voorkomen. Hij vervolgt: "Indien er toch tekenen van achterstand zijn, dient de verklaring hiervoor wellicht grotendeels te worden gezocht bij het stijgende werkvolume op de registratiekantoren, omwille van de verhoogde mogelijkheid die de wetgever, zeker vanaf 2002 in het Vlaamse Gewest, in tegenstelling tot het verleden biedt tot het bekomen van een teruggave. De behandeling van teruggavedossiers is hierdoor ook complexer en tijdrovender geworden."

Minister Reynders bevestigt dus eerst dat er geen noemenswaardige problemen zijn. Indien daartoe toch aanwijzingen zouden zijn, dan is dat te wijten aan de Vlaamse regelgeving, dixit minister Reynders. Ik neem daar akte van.

Toen daarover werd bericht in de kranten, heeft minister Reynders onmiddellijk een persmededeling verspreid. Dat gebeurde op 4 oktober 2007. Daarin staat dat de meeneembaarheid van de registratierechten het werkvolume van de registratiekantoren heeft doen stijgen bij het instellen van deze regelgeving, wat trouwens is gebeurd met het volle akkoord van de bevoegde minister.

Ik citeer de oplossing die minister Reynders aan het probleem zou geven: “De administratie is zich bewust van deze situatie en probeert binnen het kader van het stijgende werkvolume en de complexiteit van de wetgeving, haar effectiviteit bij de behandeling te verhogen door enerzijds de interne werkstromen te versnellen en door anderzijds de opvolging op een gestructureerde manier te doen verlopen. Aldus zal er aan de huidige applicatie-RESPO een module worden toegevoegd voor de behandeling van de aanvragen tot teruggaven. RESPO is een webbased beheerssysteem dat voor registratiekantoren werd ontwikkeld en waarmee dossiers elektronisch worden samengesteld en opgevolgd. Aangezien deze materie alsmaar complexer wordt, zal het dossier bovendien eerlang niet meer door de registratiekantoren worden behandeld, maar door gespecialiseerde cellen op het niveau van elke gewestelijke directie van de registratie. Deze specialisatie moet tot een hoger rendement leiden en vermits de gewestelijk directeur terzake ook ordonnateur van de uitgaven is, wordt de procedure die hier moet worden gevolgd, meteen een stuk ingekort. Ten slotte zal de opvolging van de evolutie van de dossiers en hun doorlooptijd gebeuren aan de hand van een speciaal daartoe ontwikkelde bordtabel in het kader van het ‘just in time’-beheer. De input naar die bordtabel zal gebeuren vanuit de applicatie-RESPO en zal dus geheel elektronisch gebeuren. Hierdoor zal de opvolging geregeld en accuraat worden uitgevoerd met als gevolg dat indien nodig, tijdig doelgerichte acties kunnen worden genomen om de situatie bij te sturen.”

In zijn persmededeling zegt minister Reynders dus dat er problemen zijn en dat hij daartoe een aangepast softwarepakket heeft geïnstalleerd. De behandeling van de dossiers is weggehaald bij de lokale registratiekantoren en is doorgeschoven naar gespecialiseerde cellen op het niveau van de gewestelijke directie. Als ik dit antwoord van minister Reynders mag geloven en zijn persbericht juist inschat, dan wordt het probleem morgen opgelost.

Ik wil ook even nagaan wat we zelf kunnen doen om het probleem op te lossen. Wat de complexiteit van de regelgeving, en in het bijzonder de meeneembaarheid betreft, moeten we erkennen dat de meeneembaarheid

het dossier van de registratierechten heeft verzwaaard. Dat is een keuze die dit Vlaams Parlement zeer bewust heeft gemaakt.

Deze decreetgeving is tot stand gekomen in zeer nauw overleg met de Koninklijke Federatie van het Belgisch Notariaat. Op suggestie van het notariaat zijn nogal wat amendementen ingediend om de regelgeving te verbeteren en performanter te maken en om een aantal praktische modaliteiten van het systeem te verfijnen.

Samen met het notariaat en de federale administratie, hebben we een aantal bijstellingen besproken. Mijn medewerkers en de administratie hebben samen met de FOD Financiën de omzendbrieven voorbereid. Dat is in overleg gebeurd met de federale overheid en het Vlaamse Gewest. We hebben daarbij onze verantwoordelijkheid genomen om een aantal zaken te vereenvoudigen. Via het programmadecreet hebben we een aantal belangrijke wijzigingen doorgevoerd die sinds 1 januari 2005 van kracht zijn. Ik verwijs dan naar de problematiek van de bijrechten. Deze maatregel heeft ervoor gezorgd dat we heel complex onderzoekswerk naar verrichtingen uit het verleden kunnen voorkomen.

Wat een eigen regionale inning van de registratierechten betreft, is het duidelijk dat ik er een absolute voorstander van ben dat Vlaanderen zijn eigen belastingen zou innen. Zo'n overnametraject moet echter grondig worden voorbereid. Een van de grootste nachtmerries die ik heb mogen erven, was de inning van de onroerende voorheffing. Die staat vandaag wel op punt.

Ik heb een chronologie van dat overnametraject vooropgesteld. We zouden starten met een overname van de verkeersbelastingen. In een latere fase zouden we overgaan tot de overname van de registratie- en successierechten. Ik hoop uit de grond van mijn hart dat daar tijdens de federale regeringsonderhandelingen rekening mee wordt gehouden. Ik heb dat aan de onderhandelaars laten weten.

U weet dat de registratie- en successierechten een belangrijke budgettaire weerslag hebben op onze ontvangsten. Problemen van welke aard dan ook kunnen we dan ook missen als kiespijn. U weet dat het om een complex geheel gaat qua procedure en inning. Het spreekt voor zich dat we vandaag de geautomatiseerde heffing op de onroerende voorheffing, die zowel geautomatiseerd als gecentraliseerd verloopt, niet kunnen implementeren op de registratie- en successierechten. Dat is ook de reden dat we, via de uitbouw van ons Vlaams fiscaal platform, alle mogelijke instrumenten trachten te ontwikkelen om ons daar op termijn op voor te bereiden.

U weet ook dat we intensieve onderhandelingen aan het voeren waren met de federale regering en de FOD Financiën over de overname van de verkeersbelasting.

Diverse vergaderingen hebben plaatsgevonden met de top van mijn administratie en medewerkers van het kabinet om zo zwaarder te kunnen wegen. De zaak is ook op het Overlegcomité geweest. We hebben al de nodige stappen gezet. Tot op vandaag zijn de afspraken over de overname van de belasting, die in het Lambermontakkoord zijn opgenomen, echter nog altijd niet uitgevoerd. Er is nog altijd geen Koninklijk Besluit om de overname van het personeel te regelen. We zijn dan maar gaan onderhandelen met de heer Jean-Claude Laes, voorzitter van het Directiecomité van de FOD Financiën, die, als ik goed ben ingelicht, helaas is vertrokken.

Er is nog altijd geen oplossing. In juli 2007 stonden we voor de keuze om de regeling al dan niet op te zeggen. Als we ze zouden opzeggen, zouden we geen enkel zicht hebben op het hele personeelsdossier, op de meer dan 200 ambtenaren, van wie we niet eens de leeftijdscurve of de plaats waar ze zetelen, kennen, of op de totale kostprijs die daaraan gekoppeld is. Eerstdaags zal ik aan de Vlaamse Regering voorstellen de knoop definitief door te hakken: ofwel nemen we de verkeersbelasting over zonder de overname van het personeel van Financiën, ofwel proberen we nog een laatste keer een oplossing te vinden met de nieuwe federale regering en de nieuwe federale minister. In het eerste geval moeten we zelf overgaan tot de selectie van medewerkers. In het tweede geval vrees ik dat de heer Van Rompuy gelijk heeft als hij zegt dat we dan bij dezelfde persoon te biechten moeten gaan. Ik zal aan de regering voorstellen de belasting niet in 2009 maar in 2010 over te nemen. Tot vandaag heb ik van de federale regering immers nul op het rekest gekregen.

Een ander probleem, dat al twee keer is besproken in de regering, gaat over de mogelijke actualisering van het tarief voor beroepspersonen. De meeneembaarheid is een belangrijke factor bij de regeling voor de teruggave. Maar er zijn natuurlijk ook andere teruggavendossiers. Bij een snelle wederverkoop van een onroerend goed – binnen een tijdsspanne van twee jaar – heeft de verkoper recht op een teruggave van drie vijfde van de rechten die hij bij de aankoop van datzelfde goed heeft betaald. Dat principe bestond vroeger ook al. Aan de hervorming die we hebben doorgevoerd, zit echter wel een pervers kantje. Door de verlaging van het tarief van 12,5 naar 10 percent kan de verkoper bij een snelle wederverkoop drie vijfde daarvan, of 6 percent, terugkrijgen. In dat geval wordt dus 4 percent betaald.

Nu voorziet het wetboek ook in een bijzonder tarief voor zogenaamde beroepsverkopers. Dat zijn mensen die geregeld onroerende goederen aan- en verkopen, voor wie aankopen en verkopen een beroepsactiviteit vormt, met name de vastgoedmakelaars. Onder strenge voorwaarden – borgstelling enzovoort – kunnen zij bij aankoop een beroep doen op een specifiek tarief van 5 percent. Dat tarief bestond ook al vóór de hervorming van 2002, en bleef na de hervorming ongewijzigd.

In de periode vóór 2002 was dit tarief van 5 percent voordelig. Het werd onmiddellijk bij de aankoop betaald. Maar door de verlaging van het tarief van 12,5 percent tot 10 percent, is dit niet meer zo voordelig. Als een makelaar een pand zelf aankoopt en, net zoals een gewone particulier, de registratierechten van 10 percent betaalt, en het binnen de twee jaar verkoopt, dan krijgt hij 6 percent terug. Bij de eindafrekening heeft hij dan maar 4 percent betaald. Nogal wat vastgoedmakelaars kiezen voor het teruggavensysteem, waardoor ze 4 percent betalen, in plaats van het beroepstarief, waarbij ze aan de bron 5 percent betalen. Dat maakt natuurlijk een substantiële verhoging uit van een aantal teruggavendossiers. Ik had aan de regering voorgesteld om, binnen het programmadecreet, het tarief van de beroepsverkopers op 4 percent te brengen, zodat de lat weer gelijk ligt. Het spreekt voor zich dat dit, zeker in het begin, een lichte weerslag kan hebben op het budget. Tot nu toe is er binnen de regering nog geen overeenstemming bereikt. Het zou echter logisch zijn deze tarieven gelijk te schakelen om deze anomalie de wereld uit te helpen en, vooral, het aantal teruggavendossiers te verminderen. Het zijn immers de beroepspersonen die de meeste dossiers creëren.

Het dossier is voorgelegd aan het Overlegcomité. Daar is al verschillende malen gesproken over de overname van de belastingen. Over deze achterstand heb ik het Overlegcomité echter niet gevat, maar ik heb wel gewerkt met een briefwisseling met federaal minister Reynders. In de periode tussen zijn antwoord, 6 november 2006, en vandaag was het politieke klimaat echter niet van dien aard dat ik in het Overlegcomité veel succes had kunnen boeken. Er is nu een perscommuniqué verspreid met het hele verhaal over het nieuwe computersysteem.

Ik neem mij voor om dat verder te monitoren. U moet echter ook weten dat wij met de Vlaamse administratie maandelijks de inning van de gewestbelastingen screenen en kijken of er anomalieën zijn. Als dat het geval is, nemen wij onmiddellijk contact op met de bevoegde administratie om te kijken waar de problemen zich voordoen. Wij hebben dat in het verleden onder meer gedaan met de verkeersbelasting. We kregen toen te horen dat de problemen te maken hadden met de verhuis van de Financietoren naar North Galaxy, waardoor men twee maanden achterstand had opgelopen.

Wat is de huidige stand van zaken? We zitten tot en met juni 2007 op een totaal van 20.461 afgewerkte dossiers met betrekking tot teruggaven. Het decreet pleit natuurlijk voor de onmiddellijke verrekening: wanneer je een goed verkoopt en meteen een nieuw goed aankoopt, kun je dat onmiddellijk verrekenen; wanneer je een goed verkoopt en pas enkele maanden later een nieuw koopt, moet je werken met een teruggave op de registratierechten van het verkochte goed.

Op dit ogenblik zijn er 35.534 dossiers afgewerkt waarbij de onmiddellijke verrekening doorgevoerd is. Alles samen zijn dus zo'n 56.000 dossiers afgewerkt.

Wat is de achterstand in dit soort dossiers? Eind 2004 stond de teller op 7.557 teruggavendossiers in voorraad, eind 2005 was dat 8.762, eind 2006 was de achterstand opgelopen tot 9.963. Het is nu vanzelfsprekend afwachten of de software-ingreep en de centralisatie op de gewestelijke kantoren soelaas kunnen brengen.

Wij zijn niet betrokken bij de werkzaamheden van de werkgroep, maar vooraleer ik hier een decreet met betrekking tot fiscaliteit kan goedkeuren, zijn wij sowieso onderworpen aan een vrij strakke regelgeving. Die houdt onder meer een raadpleging van de federale minister in. Ook de Raad van State kijkt alles grondig na alvorens een advies te geven. We blijven dus in permanent overleg. Ik ben vanzelfsprekend beschikbaar om in werkgroepen te gaan zitten, maar dan moet dat wel iets opleveren. Men moet gewoon ingrijpen.

Wij moeten zowel de verwijlinteressen dragen als de opbrengst van de nalatigheidsinteressen ontvangen. Meestal houden die twee elkaar in evenwicht. Voor 2007 staat de balans op dit ogenblik op 13.217 euro in ons nadeel. 13.217 euro op een bedrag van circa 1,7 miljard euro is nu niet meteen een reden om moord en brand te schreeuwen.

Wat betreft de inning zijn we volop bezig met de uitbouw van een Vlaams fiscaal platform, wat heel zware investeringen vergt op het vlak van ICT. De regering heeft in bijkomende middelen voorzien om dat te kunnen financieren.

Ik kan u tot slot meedelen dat we nog geen dagvaarding ontvangen hebben van het Europees Hof. De termijn van de procedure is dus nog niet beginnen te lopen. Voor mijn part moeten ze zich daar niet mee haasten.

De heer Felix Strackx: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord.

De voorzitter: De heer Verougstraete heeft het woord.

De heer Christian Verougstraete: Mijnheer de minister, ik heb veel ervaring in het notariaat, en ik kan u zeggen dat de lange wachttijden bij de terugbetaling niet nieuw zijn. Twintig jaar geleden had men al precies hetzelfde probleem. De enige mogelijke oplossing is dat men via de wet een termijn bepaalt. Zo krijg je een situatie waarin op zijn minst rechten gecreëerd worden voor de begunstigden.

Minister Dirk Van Mechelen: Dat is een goede suggestie.

De heer Jan Peumans: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik heb nog één vraag. Betaalt u aan

de federale overheidsdienst werkingskosten? Voor de inning van de personenbelasting wordt één percent afgehouden, en dat wordt afgedragen aan de FOD Financiën. Gebeurt dat in dit geval ook?

Minister Dirk Van Mechelen: Neen, de inning is volledig ten laste van de FOD Financiën. Ik moet daar niets voor betalen, en dat maakt de discussie in de Vlaamse Regering net zo complex. Als we die belasting morgen zelf innen, is het toch logisch dat wij de lonen van de ambtenaren en de kosten van de verwerking van de dossiers meenemen.

In onze discussies met de heer Laes stelden wij twee zaken vast. Eén: de ambtenaren zijn op dit ogenblik van een vrij laag opleidingsniveau. Mogelijk zit daar ook een verklaring voor de achterstand. Het zijn immers vrij complexe dossiers, en mogelijk ontbreekt de nodige competentie om die te behandelen. Twee: de kost voor de verwerking die zij willen aanrekenen en doorstorten naar Vlaanderen is minder dan de helft van de reële kost die wij in Vlaanderen gaan betalen in een moderne ICT-omgeving. Dat betekent dus dat, wanneer we de inning zouden overnemen, er een vrij zware budgettaire inspanning van de Vlaamse Regering tegenover zou staan. Anderzijds stelt zich natuurlijk de vraag of we het niet beter en correcter zouden doen en meer controle zouden kunnen doorvoeren, waardoor voor een deel een terugverdieneffect ontstaat.

In de nota die door de administratie wordt voorbereid staat het voorstel om de inning op federaal niveau definitief op te zeggen op 1 januari 2010, onafgezien van het feit of er al dan niet een akkoord is over de overname van personeel en werkingskosten.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Eric Van Rompuy tot de heer Dirk Van Mechelen, viceminister-president van de Vlaamse Regering en Vlaams minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening, over de uitbreiding van de marges inzake fiscale autonomie

De voorzitter: De heer Van Rompuy heeft het woord.

De heer Eric Van Rompuy: Mijnheer de minister, geachte collega's, in deze commissie hebben we jaren discussies gevoerd over de fiscale autonomie. Vroeger eindigde elke begrotingsbespreking met een tussenkomst van André Denys, en later met een tussenkomst van CD&V, waarin gezegd werd dat de begroting niet langer met dotaties gefinancierd kon worden en waarin eigen fiscale autonomie werd gevraagd. Eerst bedroeg

die fiscale autonomie 10 percent. Dankzij de Lambermontakkoorden is het 20 percent geworden, wat misschien wel de belangrijkste realisatie van de Lambermontakkoorden is en van minister Van Mechelen. *(Opmerkingen van minister Dirk Van Mechelen)*

We zijn nu in een nieuwe periode. We hebben grote lof voor de Lambermontakkoorden. We hebben ooit gesproken over 50 percent dotaties – 50 percent eigen fiscaliteit, waar ook CD&V indertijd achterstond. *(Opmerkingen van minister Dirk Van Mechelen)*

Nu gaat het over een lat en een suikertje.

De heer Jan Peumans: En een koord.

De heer Eric Van Rompuy: Als lid van de commissie Financiën zou ik toch graag het standpunt van de Vlaamse Regering kennen in die materie. Ze is de laatste weken bijzonder stil. Maar over fiscale autonomie bestaat er toch haast een consensus over de politieke partijen heen. Over bevoegdheden kan men nog discussiëren. De ene partij wil nog iets meer dan de andere. Maar fiscale autonomie is, denk ik, een must voor Vlaanderen.

Ook uit de contacten die ik met de federale regering heb, blijkt dat bij de huidige besprekingen het woord fiscale autonomie bijzonder weinig valt. Er is alleen een debat geweest over de korting die de deelstaten zouden kunnen geven bij de vennootschapsbelasting. Maar in de ultieme nota's-Milquet en -Van Rompuy blijkt dat er – voor zover de geruchten kloppen – helemaal geen consensus over is tussen Vlamingen en Franstaligen.

Tijdens de Septemberverklaring is me een zinnetje opgevallen bij uw vroegere fractieleidster, huidig minister Ceysens. Ze had het erover dat de gewesten de mogelijkheid hebben om opcentiemen en kortingen in de personenbelasting toe te staan tot een maximum van 6,75 percent van de gelokaliseerde opbrengst in de personenbelasting per gewest. 6,75 percent van 18,4 miljard euro is 1,2 miljard, die we als fiscale marge zouden hebben om binnen die Lambermontakkoorden kortingen toe te staan. Als we de korting nemen die de Vlaamse Regering bij het begin van de legislatuur heeft beslist en die op kruissnelheid komt bij het einde van de legislatuur, die volledig doorrekenen en ook de stimuli uit de ARKimederegeling en de Winwinlening nemen, dan komen we tot ongeveer 600 miljoen euro. Dat wil dus zeggen dat de helft van die marge niet gebruikt wordt. Kan de minister deze cijfers bevestigen?

Sommige partijen zien de overheveling van de personenbelasting naar de deelstaten niet zitten. Dat wordt het fiscaal confederalisme genoemd: daarbij worden alle belastingen geïnd door de deelstaten, die de centrale overheid financieren met dotaties. Dat is de copernicaanse revolutie van minister-president Peeters. Ik heb

de indruk dat men dat aan de andere kant van de taalgrens niet ziet zitten. Ook in Vlaanderen bestaan er wel wat bezwaren tegen. Daarom werd het idee geopperd te werken met fiscale aftrekken, om te bekijken of dat mogelijkheden biedt, in het kader van de fiscale autonomie. Het idee wordt geopperd om, bij datgene waarvoor de gewesten bevoegd zijn, ook de fiscale zakjes mee te geven om dat te kunnen doorvoeren. Zo wordt onder meer voorgesteld de fiscale aftrek voor woonkredieten naar de deelstaten over te hevelen. De fiscale weerslag daarvan is dat die fiscale autonomie zou moeten worden opgetrokken van 6,75 percent tot 12 percent. Er zijn ook andere fiscale stimulansen nodig, onder meer inzake kinderopvang, werkgelegenheid en energie. Er wordt dus getracht om, binnen de bevoegdheden die naar de deelstaten gaan, via fiscale aftrekken een beleid mogelijk te maken en homogene bevoegdheden te bekomen. Zo zouden we bevoegd zijn voor de uitgaven, maar zouden we ter zake ook fiscale stimulansen kunnen geven. Die fiscale autonomie moet dan wel worden uitgebreid.

Dat is echter een heel ander idee dan het idee dat we er vroeger op nahielden in het Vlaams Parlement. Wij wilden de helft van de personenbelasting overhevelen naar de deelstaten, met een minimumsokkel en nog andere mogelijkheden, zoals het beperken van het aantal aftrekposten. De onderliggende filosofie was eigenlijk toch wel die van een overheveling ten gronde naar de deelstaten.

Heeft de Vlaamse Regering een standpunt ten gronde hierover? Maakt de versterking van de fiscale autonomie deel uit van een strategie om eventueel te komen tot meer homogene bevoegdheidspakketten? We hebben daar eigenlijk gedurende een jaar of drie, vier vrijblijvend over gepraat, hoewel iedereen het eens was over die doelstelling. Nu bevinden we ons in die onderhandelingen. Wat kunnen we verwachten van de formatiegesprekken? Voor deze commissie van Financiën en Begroting is dat belangrijk. We hebben tien jaar gedroomd van de grote doorbraak. Komt die er of niet?

De voorzitter: De heer Peumans heeft het woord.

De heer Jan Peumans: Ik wil me aansluiten bij deze interessante vraag van de heer Van Rompuy. De voormalige fractieleidster van Open Vld heeft naar aanleiding van de Septemberverklaring een merkwaardige uitspraak gedaan. Ze vroeg zich af waarom we nog meer fiscale autonomie zouden moeten hebben, daar we in het kader van de Financieringswet al ruimte hebben die we niet gebruiken. Het gebruiken van die ruimte is natuurlijk niet zo'n eenvoudige opdracht voor u als minister van Financiën en Begroting. Dat kost uiteindelijk geld.

Ik veronderstel dat de administratie daarover een visie heeft ontwikkeld. Ik weet dat de Vlaamse administratie

in het kader van de regeringsonderhandelingen een hele reeks fiches heeft gemaakt, onder leiding van de heer Stroobants. Ik veronderstel dat ook binnen uw administratie een visie is ontwikkeld. Er is immers sprake van een discussie over gemeenschaps- en gewestbelastingen, maar ook over financiële en fiscale autonomie.

Ik ken de meerjarenplanning natuurlijk niet van buiten, maar voorziet u, in het licht van de marge die we hebben van 6,75 percent op 18,4 miljard euro, nog leuke lastenverminderingen voor de Vlamingen op een aantal terreinen, zodat die helft, die 600 miljoen euro, voort kan worden aangevuld?

De voorzitter: Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen: Mijnheer de voorzitter, de timing is perfect om dit dossier eens te bespreken. Ik geloof dat er in deze commissie unanimiteit bestaat om te pleiten voor een verdere uitbreiding van de regionale fiscaliteit. Mijnheer Van Rompuy, ik denk dat Vlaanderen daarvoor het grootste offer reeds heeft gebracht. We hebben namelijk onze allerbeste mensen laten vertrekken naar het federale niveau, om er te gaan wegen op deze staatshervorming en die mogelijk te maken. Samen met u kijk ik met zeer veel enthousiasme uit naar wat dezer dagen zal worden verwezenlijkt, maar ik moet eerlijk zeggen dat het mondelinge verslag dat ik gisteren kreeg van een van onze onderhandelaars niet van dien aard was om heel enthousiast te zijn. Maar goed, we hopen dat de feiten ons zullen verrassen, dat laatste geschreven met twee r'en.

Het is misschien interessant om, naar aanleiding van de uitspraak van mevrouw Ceysens, even te kijken over welke bedragen het vandaag gaat. Eigenlijk heeft ze deels verwezen naar het advies dat het Rekenhof heeft opgesteld in het kader van het ontwerp van decreet betreffende de Winwinlening of Vriendenlening (*Parl. St. VI. Parl. 2005-06, nr. 754/1*). In dat advies van 13 juli 2005 komt het Rekenhof tot de bevinding dat in het Vlaamse Gewest de gelocaliseerde opbrengst van de personenbelasting voor het aanslagjaar 2007 bepaald werd op 19,435 miljard euro. Dit bedrag wordt bepaald op basis van de op dat ogenblik laatst bekende gegevens, zijnde de opbrengst van het aanslagjaar 2003, vastgelegd op 30 juni 2004.

Het maximumpercentage, zoals bepaald door de Bijzondere Financieringswet, is vandaag vastgelegd op 6,75 percent. Daardoor bedraagt de marge om in Vlaanderen lastenverlagingen in te voeren, een absoluut cijfer van 1,311 miljard euro. Tot op dat ogenblik had het Vlaams Parlement bij decreet drie kortingen op de federale personenbelastingen vooropgesteld.

De eerste korting is het fiscale voordeel dat is ingevoerd met het Arkimedesdecreet. De tweede is de korting op de personenbelasting voor de beroepsactieve Vlaming. De

derde korting is het fiscale voordeel ingevoerd in het decreet betreffende de Winwinlening of Vriendenlening.

Voor het aanslagjaar 2008, dat betrekking heeft op de inkomsten uit 2007, namelijk het eerste jaar waarin de korting voor de beroepsactieve Vlamingen moet worden meegerekend, bedraagt het totale effect van deze drie maatregelen volgens het Rekenhof 92,464 miljoen euro of 7,05 percent van het maximumbedrag aan lastenverlaging dat we mogen toekennen. Als gevolg van de tweede schijf van de lastenverlaging van de personenbelasting, loopt dit op tot 117,645 miljoen euro in 2009, om vervolgens in 2010, wanneer de 200 euro voor alle werkende Vlamingen in werking treedt, op kruissnelheid uit te komen op 543,077 miljoen euro of 41,40 percent van het maximumbedrag. Volgens onze berekeningen zal het waarschijnlijk gaan om 600 miljoen euro. We zitten dus amper aan de helft van de lastenverlaging die we maximaal mogen toestaan.

Bij een regionalisering van onder meer het woonbeleid zou het interessant zijn om de daaraan verbonden fiscale voordelen over te dragen. De gewestelijke marge ten aanzien van de personenbelasting zou dan moeten worden opgetrokken van 6,75 percent tot 12 percent. Dat is wat u voorstelt.

Voor ik op die cijfers inga, wil ik u de techniek van de regionale autonomie ten aanzien van de personenbelasting in herinnering brengen. De gewesten hebben via de Lambermontakkoorden de mogelijkheid gekregen om verminderingen, vermeerderingen, kortingen of opcentiemen op de federale personenbelasting in te voeren. Wanneer een gewest een korting of vermindering invoert, dan heeft de federale overheid daardoor een minderontvangst. Die moet dan door het gewest aan de federale overheid worden gecompenseerd. We moeten een teruggave doen via een uitgavenkrediet, inzonderheid met betrekking tot de personenbelasting. Met andere woorden, zo'n korting of vermindering bezwaart de uitgavenbegroting van het gewest, en niet de inkomstenzijde.

Wanneer de Vlaamse regeringsonderhandelaars zonder meer een uitbreiding van de marge van 6,75 percent als optie naar voren schuiven, dan is iedereen daar de facto voorstander van. Daar moeten dan wel corresponderende inkomsten tegenover staan. Met andere woorden, wanneer we praten over de overheveling van kortingen inzake het woonbeleid, dan moet dat in pakketten gebeuren. Daarbij moet een homogeen pakket uit de personenbelasting worden gelicht dat vervolgens wordt overgedragen naar de gewesten. Ik denk bijvoorbeeld aan het luik van de onroerende inkomsten, eventueel aangevuld met andere componenten uit de personenbelasting die betrekking hebben op het verwerven of het verbeteren van het onroerend goed. Het Vlaamse Gewest kan dat pakket dan integreren en het afstem-

men op de onroerende voorheffing. Het spreekt voor zich dat dit goed moet worden becijferd.

Het Vlaamse Gewest zou dan zelf de maatregelen kunnen nemen die nuttig of noodzakelijk zijn in het kader van een eigen woonbeleid. Ooit heeft een minister gezegd dat de Vlaamse Regering een subsidieregering is. Jammer genoeg is dat ook zo ingevolge de massale dotatie die we enkel kunnen inzetten via subsidies.

Er vindt regelmatig een stuurgroepvergadering plaats met ons universitair steunpunt Financiën en Begroting. In Trends van vorige week heeft professor Haelterman zijn studie over de vennootschapsbelasting voorgesteld. Het zou misschien interessant zijn dat professor Haelterman zijn rapport komt toelichten in deze commissie. Ik ben niet zelf met die studie naar buiten gekomen omdat professor Haelterman contact zou opnemen met de Europese Commissie om na te gaan wat Europa daarvan vindt. Ik heb het resultaat van die Europese toets nog niet ontvangen. Door het interview in Trends is een en ander toch naar buiten gekomen. Niets weerhoudt ons ervan om de professor in de commissie uit te nodigen om zijn studiewerk en onze opdracht in het kader van het steunpunt Financiën en Begroting met betrekking tot de vennootschapsbelasting toe te lichten. Mijnheer de voorzitter, ik stel voor dat u daartoe de nodige initiatieven neemt.

Minister-president Peeters heeft recent al twee keer de resolutie van het Vlaams Parlement van 3 maart 1999 bevestigd. Als we die zouden uitvoeren, dan wordt de personenbelasting volledig geregionaliseerd. Dat zou gebeuren zowel op het vlak van de normering als van de inning. Uiteraard zou een dergelijk scenario grote gevolgen hebben voor het mechanisme van de financiering van de regio's, maar ook voor de administratieve en, vooral, operationele organisatie van de personenbelasting.

Als u het mij vraagt, hebben we met de hervormingen en gewestbelastingen bewezen dat we de zaak in Vlaanderen aankunnen en dat we in staat zijn een eigen, veel dynamischer beleid te voeren. De terugverdieneffecten die we zelf hadden voorop gesteld, hebben we ook gerealiseerd. Ik sta dan ook onverkort achter de resolutie van 3 maart 1999. De federale onderhandelaars zullen zich daar echter over moeten uitspreken. Met deze overheveling zouden we een maximale fiscale autonomie en de zo lang verhoopde en gevraagde taxation power binnenhalen om zo als een volwaardig gewest te kunnen zorgen voor de financiering.

We komen dan terecht in het debat over de copernicaanse revolutie, die door de minister-president werd gelanceerd. De rollen zouden worden omgekeerd, waardoor eventueel de regio's de federale overheid zouden financieren via aanvullende dotaties uit de regionale personenbelasting. Ook zou een evenwaardig pakket aan uitgaven uit de federale uitgavenbegroting door de rege-

ring kunnen worden overgenomen. Dat zou dan al dan niet samengaan met een of meer homogene bevoegdheidspakketten.

Naargelang het bedrag kunnen dan berekeningen worden gemaakt. Samen met de mensen van het kabinet heb ik me daarmee eens geamuseerd. In het geval de personenbelasting door de regio's zou worden geïnd, zouden de ontvangsten van de regio's oplopen tot 54,1 miljard euro. De begroting bedraagt vandaag 23 miljard euro. Daar zouden dan een aantal pakketten tegenover moeten staan. Als we zelf de belasting en een dotatie geven aan de federale overheid, zou het veel logischer zijn dat we pakketten overnemen. Er zijn verschillende mogelijkheden: het overnemen van de ambtenarenpensioenen, van de tewerkstellings- en werkloosheidsvergoedingen, van de arbeids- en ongevallenverzekering, van de administratie- en beheerskosten, van bepaalde kosten van de administraties.

Als we zelf de personenbelasting innen, moeten we natuurlijk de FOD Financiën grotendeels overnemen. Het bilan tussen inkomsten en uitgaven zou volledig anders zijn. Dit scenario is alleszins veel minder ondenkbaar dan sommigen in dit land wel denken. Alles kan perfect in elkaar worden gepuzzeld. De regio's zouden dan de personenbelasting innen, zoals we in 1999 samen zijn overeengekomen. We zouden daar dan gelijkwaardige uitgavenpakketten tegenover zetten, die natuurlijk maximaal overeen zouden stemmen met onze bevoegdheden. Zo is Economische Aangelegenheden nog altijd een federaal departement, terwijl wij bevoegd zijn voor het economisch beleid. De federale overheid brengt op dat vlak nog altijd zaken op gang die echter niet tot haar bevoegdheid behoren. Het zou logisch zijn dat die zaken naar Vlaanderen worden overgeheveld. Op die manier wordt een nieuw bilan gecreëerd, waarbij er een globaal evenwicht wordt bereikt tussen inkomsten en uitgaven.

Mijnheer Van Rompuy, voor de volledigheid zal ik nog een aantal cijfers geven. U had het over belastingverminderingen die te maken hebben met het woonbeleid. Op dit ogenblik kost de woonaftrek 480 miljoen euro, het bouwsparen 898 miljoen euro en de bijkomende interestaftrek voor hypothecaire leningen 84 miljoen euro. De fiscale aftrek voor de kinderopvang bedraagt 52 miljoen euro. Als we deze bedragen optellen, komen we uit op ongeveer 1,5 miljard euro. Met een verhoging van de drempel van 6,75 naar 12 percent zijn we dan ook niet veel.

We staan voor de keuze: ofwel krijgen we echt grote pakketten en gaat Vlaanderen de personenbelasting innen – en daar zijn we, conform onze resolutie, vragende partij voor – ofwel blijven we met pakketten zitten en zullen we het plafond moeten verhogen, op voorwaarde dat we daar ook de overeenkomstige middelen voor

krijgen, waardoor we zullen kunnen sturen. Zo zouden we veel meer kunnen dimensioneren, bijvoorbeeld met betrekking tot het stimuleren van bescheiden woningen en sociale woningen, wat we vandaag fiscaal niet kunnen aansturen.

De heer Eric Van Rompuy: Mijnheer de minister, u hebt heel interessante cijfers naar voren gebracht, die ook voor ons belangrijk zijn met het oog op de begrotingsbesprekingen. We hebben nu een beter zicht op wat er al gerealiseerd is inzake fiscale autonomie, in het kader van het gebruik van dat maximum.

Er zal inderdaad een keuze moeten worden gemaakt. Mijn vrees is echter dat heel dat thema eigenlijk een tweederdemeerderheid vraagt, aangezien je de Financieringswet moet wijzigen. Die tweederdemeerderheid hangt vanzelfsprekend samen met bevoegdheidsdiscussies. In de federale regeringsonderhandelingen is men momenteel veel meer bezig met hoe men bevoegdheden op een aantal terreinen – arbeidsmarkt, gezondheidszorg, spoorwegen en zo meer – kan overhevelen naar de deelstaten. Het luik fiscale autonomie schijnt absoluut niet ingevuld te worden, het schijnt zelfs nauwelijks voorwerp van gesprek te zijn. De enige uitzonderingen zijn de aftrekken. Men probeert daar de logica te ontwikkelen dat de deelstaten al bevoegd zijn voor een aantal materies, en dat ze die aftrekken daarom misschien ook eens kunnen bekijken. Maar zelfs daarover verloopt het gesprek naar verluidt heel moeilijk.

Minister Dirk Van Mechelen: We weten natuurlijk wat daar de reden voor is. We weten waar de personenbelasting geïnd wordt, en wat de bedragen per regio zijn. Dat is een substantiële transfer die in dit land gebeurt. Daardoor komt men nooit tot de grond van het debat. Eigenlijk moet de personenbelasting geregionaliseerd worden, maar dat betekent dat andere pakketten ook moeten

worden doorgeschoven, niet alleen om ze homogeen te maken, maar vooral om de kosten ten laste van de regio's te leggen. Men redeneert echter altijd andersom, waardoor men geen stap vooruitkomt.

De heer Eric Van Rompuy: Ik ben het daar volledig mee eens. Ik ben bekommerd om wat wij hier de volgende jaren gaan doen. Dit is hét moment om dergelijke stappen te zetten. Ik kan me moeilijk voorstellen dat we hier over drie à vier maanden moeten vaststellen dat het weer niet gelukt is. Dit is het moment van de waarheid. Ik vind dan ook dat we vanuit Vlaanderen en het Vlaams Parlement een signaal moeten geven. De eigen fiscale verantwoordelijkheid is immers ook van belang voor de democratische legitimiteit van het Vlaams Parlement.

Het fiscale aspect is momenteel wat ondergesneeuwd. Ik denk dat u onze zorgen deelt, mijnheer de minister. In de volgende weken zullen we zien hoe het evolueert. Er zijn twee pistes. De eerste piste heeft men min of meer verlaten, en ook de tweede piste schijnt bijzonder moeilijk te zijn.

De heer Jan Peumans: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. De personenbelasting is inderdaad een van de grote oorzaken van de transfers die nu plaatsvinden.

U hebt een heleboel cijfers gegeven, maar één zaak begrijp ik niet. U hebt gezegd dat de ontvangsten zouden oplopen tot 54 miljard euro. Hoe komt u aan dat bedrag?

Minister Dirk Van Mechelen: Dat zouden de ontvangsten zijn van alle regio's.

De voorzitter: Het incident is gesloten.